

ההוצאה לאור של לשכת עורכי הדין - תדפיס מתוך הפדאור החדש אוקטובר 2009

בשפ 93 / 2449 אלי סהר ב' מדינת ישראל [פדאור (לא פורסם) 93 (1) 539]

בש"פ 2449/93

בבית המשפט העליון בירושלים

בפני: כבוד השופט

העורר: אלי סהר

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

**ערר על מעצר עד תום ההליכים ערר על החלטת בית
המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו מיום 27.4.93 בתיק
פלילי 134/93, ב"ש 768/93**

תאריך הישיבה: יח' באייר תשנ"ג (9.5.93)

**בשם העורר: עו"ד חיים משגב
בשם המשיבה: עו"ד מיקי חשין**

החלטה

נגד העורר הוגש כתב אישום המייחס לו חבלה בכוונה מחמירה, שהיא עבירה לפי סעיף 329 (1) לחוק העונשין תשל"ז-1977. במקביל, ביקשה המדינה לעצור אורנו עד תום ההליכים, ושופט בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו (כבוד השופט אבן-ארי) נעתר לה, ובהחלטתו מיום 27.4.93 ציוה שהוא יעצר עד תום ההליכים. על כך הערר שבפני.

המדובר הוא בסכסוך שבין מזמין עבודה ושרברב בקשר לעבודה שהוזמנה. מבחינה כספית היקף הסכסוך הוא 1,700 ש"ח.

סיפור המעשה הוא, שהשניים נפגשו, כשכל אחד נוהג במכוניתו. שניהם עצרו, ירדו איש איש ממכוניתו, ותוך התקרבות האחד אל השני שלף העורר את אקדחו וירה במתלונן, לאחר שקרא לעברו: "עצור או שאני יורה!". המתלונן נפגע בבטנו, אושפז ונותח. עובדה נוספת הצריכה לעניין היא, שבמסגרת הסכסוך בין השניים הטריד המתלונן את העורר ואף איים עליו בשיחות טלפוניות.

עיקרה של המחלוקת, כפי שהוצגה בפני, הייתה בטענת העורר, כי היריה היתה במסגרת של הגנה עצמית; שכן, לדבריו, צעד המתלונן לקראתו, כשעיניו "מזרות אימה", וידו מאחורי גופו, כאילו שהיא מחזקת בנשק כלשהו. באי-כוח הצדדים חלוקים ביניהם בשאלה אם כיום, לאחר התיקון בחוק, ניתן לראות בכך מעשה של הגנה עצמית.

אלא שלא זו השאלה העומדת לדיון בפני. בית המשפט, שישמע את המשפט לגופו, ידון ויכריע בכך.

כפי שאני רואה את הדברים, השאלה היחידה העומדת לדיון היא: אם בנסיבות העניין קיימת חלופה למעצרו של העורר. השופט המלומד השיב על שאלה זו במילים אלה:

= 2 =

"לא נראה לבית המשפט כי קיימת חלופה למעצרו של

המשיב, וזאת לאור השתלשלות העניינים - החל מראשיתו של הסכסוך, וכלה בסופו העגום. המשיב - נראה שאין הוא שולט ביצרו, ובשחרורו עשוי הוא לסכן את שלום המתלונן."

לא כך נראים לי פני הדברים. העורר הוא אדם המנהל חיים נורמטיביים, עובד שנים מספר כנהג מונית, נשוי ואב לילדים, ועברו נקי לחלוטין. אינני סבור שבנסיבות העניין העורר מסוכן לציבור או מהווה סכנה נוספת למתלונן. מכל מקום, ניתן למנוע סכנה כזו על ידי מגבלות שיש בידי להתנות בהן את שחרורו של העורר.

לפיכך, אני מקבל את הערר, ומורה לשחרר את העורר מן המעצר בתנאים אלה:

- א. העורר יהיה נתון במעצר בית מוחלט, ולא יצא את ביתו אלא לצרכי התייצבות במשטרה או בבית המשפט על-פי הזמנה.
- ב. העורר ימציא ערבות עצמית וערבות צד ג' להנחת דעתו של רשם בית המשפט המחוזי בתל-אביב, בסך של 15,000 ש"ח.
- ג. ייאסר על העורר לעזוב את הארץ, ודרכו, אם יש לו כזה, יופקד במזכירות בית המשפט המחוזי בתל-אביב.
- ד. אסור לעורר לבוא במגע כלשהו, ישיר או עקיף, עם המתלונן או מי מבני משפחתו או מי מעדי התביעה.
- ה. יפר העורר תנאי מתנאים אלה - יעצר עד תום ההליכים.

ניתנה היום יח' באייר תשנ"ג (9.5.93).